

příběh
dvou staletí

rachel harrisová

COO
BOO

COO
BOO

příběh
dvou staletí

rachel harrisová

Přeložila Kristýna Brunclíková

Copyright © 2013 by Rachel Harris

This translation published by arrangement with Entangled Publishing,
through RightsMix LLC.

All rights reserved.

Translation © Kristýna Brunclíková, 2014

ISBN 978-80-7447-623-5

*Mému muži Greggovi za to, že mi umožňuje psát i o víkendech
a nikdy ve mě neztratil víru, a Flirtovací jednotce, nejlepší skupině
fánynek, jakou si jen můžu přát.*

Kapitola jedna

Zavřu oči. Na tváři ucítím lehký vánek. Zatočím se kolem dokola a zelená sametová sukně mi bezstarostně zavíří kolem kotníků. Do kůže se mi vpíjejí hřejivé sluneční paprsky. Jako by i vzduch, který dýchám, byl prosycený štěstím. Více než čtrnáct let jsem se připravovala na okamžik, kdy se stanu ženou bohatého kupce, dva roky usilovně potlačovala hříšné myšlenky a teď celý můj život konečně dojde naplnění!

Kéž by se to stalo již dnes!

Před pěti dny – jak dávno se mi to již zdá – mi Matteo, jak mu můžu mezi čtyřma očima říkat, navrhl, abychom se zde dnes sešli a promluvili si o naší budoucnosti. Už se jí nemůžu dočkat. Od té chvíle k ní nedočkavě upínám každou svou myšlenku, každou modlitbu.

Náhle vzduch naplní vůně čerstvě řezaných květin z nedaletkého stánku a v mysli mi problesknou matčina moudrá slova: *Příroda je znamením Boží dobroty, Alessandro*. Otevřu oči

a spatřím zářivě modré květy kosatců; to je jistě dobré znamení. Uchichtnu se.

„Ani slunce jas dnes nedokáže zastínit tvou zář, Less.“

S nadšeným úsměvem se otočím k jediné osobě, která mi tak podivně říká, tedy pokud nepočítám drahou sestřenku Cat. „I ty jeden lichotníku,“ obrátím se k Lorenzovi, zároveň ale po očku neustále sleduji rušné náměstí. „Poctíš mě svou společností, dokud nepřijde signor Romanelli?“

Bratrův nejlepší přítel rozloží svůj malířský stojan. „Bude mi potěšením.“ Opře se nohou o pískovcovou zeď za námi a rukou se skvrnami od barvy si prohrábne zlaté kudrny. „Minulý týden jsi nabyla dojmu, že se tě chystá pojmout za manželku. Viděli jste se od té doby, co jsme spolu naposled rozmlouvali?“

Na okamžik ve mně vzklíčí pochybnost, ale honem ji zase zaplaším. „Ne, ale předpokládám, že mezitím činil přípravy, aby se mohl setkat s otcem, jakmile se vrátí.“

Lorenzo přikývne. Oba se odmlčíme a upřeme svou pozornost na okolní shon. Na Mercato Vecchio panuje stejný povyk jako obvykle – nelibozvučná směsice křiku, smíchu, dětského pláče a oslího hýkaní. Vtom kolem nás proběhne skupinka dětí a vrazí do služebné stojící opodál. Košík, který nese, se převrhne. K mým nohám se dokutálí červené jablko.

Rázem se mi před očima odehraje celé naše pohádkové představení, vidím ho před sebou stejně jasně jako v onen den na venkově – otrávené jablko, zlá čarodějnice, šance vystoupit z role poslušné dcery a stát se někým zkaženým. Sestřenku Cat zbožňuji z mnoha důvodů, ale úplně ze všeho nejvíc kvůli onomu odpolední. Nehledě na mocný odpor, který církev vůči herečkám chová, mi Cat poskytla příležitost zažít vzrušení z hraní. Splnit si sen, jež jsem dřív měla za hříšný.

Nicméně poté, co nás má drahá sestřenka opustila, dostala bohužel i tato vzpomínka trpký nádech. Když se Cat vrátila do budoucnosti, zbyla po ní tři slova: *vášeň, rovnost a svoboda*. Ideály vyznávané dívkami ve dvacátém prvním století, ale v století šestnáctém nanejvýš nepřijatelné, jakkoliv bych si přála, aby to bylo jinak. A tak jsem poslední dva roky strávila vnitřně rozpolcená, svářel se ve mně cit pro povinnost a nově objevená touha po dobrodružství.

Lorenzo se skloní a jablko zvedne. Naše pohledy se setkají.

I on si vzpomíná.

Když s nepatrným úsměvem vrací jablko služebné, znovu mě napadne, jak je to všechno neuvěřitelné. Z nějakého naprosto nepochopitelného důvodu, nejspíš hříčkou osudu, vidíme zcela zjevné rozdíly mezi mou příbuznou z budoucnosti Cat a mojí skutečnou sestřenkou ze šestnáctého století Pazienzou, již Cat na nějakou dobu nahradila, jen my dva. Samozřejmě mají jako příbuzné i leccos společného: vlasy téměř stejné barvy, podobně plné rty. Ale všechno jedinečné, co činilo Cat tak úchvatně živelnou, je pryč. Pravá PaziENZA je sice také svým způsobem okouzlující, ale jak by se mohla rovnat vzrušující cestovatelce v čase?

Všechny detaily Catina těžko uvěřitelného příběhu jsem Lorenzovi ani neřekla. Nemusela jsem. S ohnivou vášní skutečného umělce jednoduše *pochopil* a nakonec našel i způsob, jak se s bolestí, již mu její odchod způsobil, vypořádat – přetvořil ji v umění. Studoval u celé řady mistrů, vysloužil si všeobecné uznání a maloval veledílo za veledílem.

Já se s novou vervou vrhla do hledání manžela.

Lorenzo znovu přelétne pohledem rušné náměstí a jeho smutný úsměv se promění v opravdový. „Zdá se, že tvůj ctitel právě dorazil.“

Zadívám se stejným směrem. Cítím, že se mě zmocňuje závrať.
Matteo.

Ještě mě nepostřehl, a tak využiji příležitosti pokochat se pohledem, jenž se mi naskytl. Široká, mužná ramena vystavená na odiv v tmavém dubletu. Svůdná křivka rtů, nepřehlédnutelná i na tu dálku. Pohledná tvář, tentokrát bez ustaraných vrásek, jež ji tak často brázdí. Dívám se, jak se směje spolu s kýmsi vedle sebe. Srdce mi bije jako o závod.

Je to opravdu *kus*, jak by řekla má drahá sestřenka.

Má dvacet osm let, je o víc jak jedenáct let starší než já. Na manželství je sice ještě trochu mladý, ale naše rodiny se znají už velmi dlouho a náš sňatek oběma přinese zvýšenou prosperitu. Budeme dobrý pár. Matteova přítomnost utiší bouři, jež ve mně zuří, udusí touhu po něčem víc. Musí.

Dav mezi námi se náhle rozestoupí a já spatřím po Matteově boku mladou ženu. Nakloním hlavu na stranu a přimhouřím oči.

„Novella d’Amico,“ hlesnu téměř neslyšně. Ještě nedávno Novella Montagna, dcera jedné z nejzámožnějších rodin ve Florencii. Loni po ní toužili a dvořili se jí všichni muži ve věku na ženění, ale nakonec se provdala za benátského šlechtice a v zimě se odstěhovala. Obrátím se k Lorenzovi, plíce mi namísto žeber svírá železný krunýř. „Proč se vrátila?“

Svraští obočí a zakroučí hlavou: „Nevím. Ale zjistím to.“

Zamíří k hloučku žen, jež předstírají, že nakupují, ale ve skutečnosti jen využívají příjemný podzimní den jako záminku k nekonečnému tlachání. Zatímco se Lorenzo blíží, signora Benedicti, signora Cacchioni a signora Stefani přeruší klábošení a prohlíží si ho od hlavy až k patě jako nějaký vzácný kus benátského skla nebo novou onyxovou kamej. Naprosto nedůstojné, ale bohužel zdaleka ne neobvyklé.

Shání-li klevety, nemohl si Lorenzo vybrat lépe.

Znechuceně odvrátím zrak a znovu se zahledím na Mattea. Kež by se zadíval mým směrem! O chvíli později je mé přání vyslyšeno. Žaludek se mi sevře, ale přinutím se do úsměvu. Vložím do něj každou společně strávenou chvíli, již jsme si uloupili, každý šepem pronesený příslib.

Ale on mi můj úsměv neoplatí.

Vezme Novellu za ruku a sevře její dlaň ve své. Jeho oči, kdysi tak plné něhy, se promění ve dva necitelné kameny.

Veškeré vzrušení a naděje jsou rázem ty tam. Vzduch přestane existovat. Čas se zastaví. Polije mě studený pot. Dívám se na jejich propletené prsty a náměstí okolo mě se mi rozplyne před očima.

Koutkem oka zahlédnu Lorenza vracet se od hloučku klepen. Na jeho milé tváři se zračí lítost. Ale já už vím, co se stalo.

Když dojde až ke mně, sklopí zrak a zachmuří se: „Signora d’Amico se minulý týden navrátila domů jako vdova. Její bohaté věno zůstalo nedotčené.“ Zhluboka se nadechne a já zavřu oči, abych snesla krutou pravdu, jež bude následovat. Takto jsem si dnešní den ani v nejmenším nepředstavovala.

„Včera se sešli s notářem.“

Dobro plodí dobro. Poučka, již mi vštěpovali v dětství, teď najednou přestala platit. Vždycky se chovám – vždycky jsem se chovala dobře a správně. Dělal, co se ode mě očekávalo. Měla by následovat nějaká odměna.

Měl by mě milovat jako já jeho.

Lorenzo si odkašle. Čeká, až se na něj podívám. Přiměju se otevřít oči. Jen stěží v nich zadržuji horké slzy.

Jemně mi položí ruku na rameno. „Alessandro, Matteo a Novella jsou svoji.“

Mé vzlyky se ztrácí v lomozu kroků na kamenném dláždění. Poprosila jsem Lorenza, aby mě nenásledoval, a pak jsem se z náměstí vytratila. Pryč od zvědavých pohledů matčiných přítelkyň a vítězoslavného úšklebku na Novellině pohrdavé tváři. Se zamlženým pohledem se ženu ulicemi milovaného města a modlím se, aby mě nohy nějak samy donesly domů. Když spočinu pohledem na povědomé okrové budově o čtyřech poschodích, samou vděčností se mi málem podlomí kolena. Osud mi sice nepřál v milostných záležitostech, ale zjevně se slitoval nad mým orientačním smyslem.

Vběhnu na popraskané kamenné dlaždice a doklopýtám až ke vchodu na arkádové nádvoří. Dám se doprava a pokračuji dál. Zdálky už mi kyne tichá a opuštěná zahrada. V jednom z jejích stinných koutů klesnu na kolena. Dnes mě ale potemnělý úkryt neutíší. Omamná vůně květin ani melodické zurčení nedaleké fontány nemohou zmírnit palčivou bolest, již mi způsobila Matteova zrada.

Stále tomu nemohu uvěřit. Měsíce tajných schůzek a vyznání přece nemůžou skončit takto! Jistě je to jen nějaká noční můra. Co nevidět se probudím, znovu se přichystám a odejdu na schůzku s Matteem. Bude mi šeptat sladká slůvka o naší budoucnosti a říkat, jak moc mě miluje.

Rychle zamrkám, ale vše zůstane při starém.

Třesoucí se rukou si utírám další a další slzy. Napadne mě, že Cat by na mém místě byla bezpochyby silnější. Prorazila by si cestu zaplněným náměstím, počastovala Novellu jízlivou poznámkou a po Matteovi požadovala vysvětlení. A pak by ho nakopla.

Představím si, jak by asi mému skoromanželovi vylezly oči z důlků, a to mi trochu zvedne náladu. Škytnu smíchy. Cat

byla jako bouře plná nezkrotné síly. My ostatní jsme se mohli s její živelnosti buď vyrovnat, nebo zůstat v prachu.

Jenže já želbohu nejsem má dráha sestřenka.

V jejím světě, v budoucnosti, má dívka svobodu žít naplno a vůbec se nemusí ohlížet na to, co se sluší a patří. Může přehlížet společenské konvence i pravidla slušného chování a jít si za svými sny, i kdyby ji měly zavést sem, o pět set let zpátky. Osud, spolu s trochou cikánských kouzel, dal Cat šanci zažít něco neskutečného. Vyzkoušela si jiný způsob života, a na chvíli si tak mohla odpočinout od vlastních starostí.

Svezu se na zem. Tentokrát mi vůbec nezáleží na tom, jestli si umažu sukni. Zavřu oči a na vlhkou trávu vedle mojí tváře dopadnou další slzy. „Jak jen toužím po takovém cikánském dobrodružství!“

Jak tam tak bez hnutí ležím a přeji si, aby celý svět skončil, zazvoní mi u ucha slabé cinkání a vytrhne mě tak z mojí beznaděje.

Ucítím, jak se mi v zádech pomalu rozlévá mrazení. Nabírá na rychlosti, až se nakonec otřesu po celém těle. Rychle otevřu oči. Náhle se zvedne vítr a větvičky a květy přede mnou se roztančí. Když vítr ještě zesílí, pár se jich utrhne a odletí pryč. Kadeře kaštanových vlasů mi padají do očí. Vyškrábu se zpátky na nohy a postavím se prudkému, dechberoucímu poryvu na odpor, snažím se přitom držet si sukni. Vichr mě popostrčí kupředu. Můj výkřik ve vichřici docela zanikne.

Pak vše najednou skončí stejně náhle, jako začalo.

Když jsem znova schopná slova, pronesu do ticha: „Co to propána bylo?“

Dvůr, nyní již tichý a klidný, mi pochopitelně neodpoví.

Podívám se na sebe a smetu si ze sukne nafoukaný nepořá-

dek. Vtom za mnou praskne větvička a ozve se hlasité *křup*.
Celá strnu.

„*Buna ziuu*, Alessandra.“

Honem se otočím a pohledem spočínám na dívce přibližně v mém věku. Dlouhé havraní vlasy má neupravené a rozčuchané, na sobě sukni v křiklavých barvách a průsvitné závoje. Paže holé, stejně jako pás bronzově hnědé kůže na břicho. Odvrátím zrak a na mysli mi vytane útržek nejasné vzpomínky.

Jak to že zná mé jméno?

Na dívčině jindy vážné tváři se objeví nepatrný úsměv. Působí nepřírozeně a nepatřičně. Pak pronese: „Hvězdy vyslyšely tvé přání.“

Kapitola dvě

„Reyna.“

Sotva to jméno zašeptám, okamžitě se rozpomenu. Zakrou- tím hlavou, nemohu uvěřit vlastním očím. Celé měsíce poté, co se Cat vrátila do budoucnosti, jsem si představovala, že se přede mnou mladá cikánka také jednou objeví. Pevně jsem věřila, že se jednoho dne vrátí, snad i se zprávou nebo znamením z bu- doucnosti. Že mi naznačí, jak se mé divoké sestřence vede, nebo mi přichystá vlastní magické dobrodružství. A teď je tady. Stojí jen pár desítek centimetrů ode mě. Už na sobě nemá ušmudla- ný stejnokroj služebné, jež nosila během svého pobytu zde, vypadá stejně jako tehdy v onen kratičký okamžik, kdy jsem ji viděla naposledy, když za ní Cat vešla do tajemného zeleného stanu a pak zmizela z mého života.

Reyna ustoupí o krok vzad a zamává rukou ve vzduchu. V očích jí hrají čertovské ohníčky. Desítky náramků na jejím štíhlém zá- pěstí jednohlasně zacinkají. Vypadá jako nějaká Michelangelova

socha. Zvedne husté zašpičatělé obočí k nebi, jako by očekávala odpověď na nevyřčenou otázku. Celá zmatená se za ni zahledím... a samým překvapením úplně zapomenu dýchat.

Stojí tam tentýž zelený stan, co poslal Cat zpátky domů.

Odtrhnu od něj zrak a znovu se zadívám na cikánku. V žilách se mi rozlije divoké nadšení. Kývne na mě a její předstíraný úsměv se změní v lišácký. Pak zmizí uvnitř a od vchodu mi prstem pokyne, abych ji následovala.

Když znova popadnu dech, uklouzne mi hlasitě *ffúúúúúú*.

Všichni sloužící se činí nahoře v domě. Máti doprovází Pazienzu zpět do Londýna, otec je právě na zpáteční cestě z Benátek, kde byl navštívit strýce, a můj bratr Cipriano, jediný člověk, který by mi dokázal rozmluvit, co se chystám udělat, je v Miláně, kam odjel jen pár měsíců poté, co zmizela Cat. Není tu nikdo, kdo by mě mohl zastavit. Jsem úplně opuštěná, ještě víc než dnes ráno.

Šance stát se stejně troufalou jako moje nebojácná sestřenka, být jen na malou chvíli, mě popožene vpřed. Rozběhnu se přes popraskané kamenné dláždění, rozhrnu vchodový závěs a směle vstoupím do potměšlého prostoru.

Ale jakmile se závěs vrátí na původní místo, dostanu strach. Obklopuje mě tma.

Zvednu ruku až těsně k očím, ale nevidím ji. Nevidím nic než křivolakou cestičku ozářenou sporým světlem svíček, táhnoucí se zdánlivě donekonečna. Uklidňující zurčení fontány ze dvora utichlo. Vzniklou prázdnotu okamžitě zaplní drsný zvuk mého přerývaného dechu.

Na mysli mi vytane slovo z budoucnosti, jež mě naučila sestřenka: *krutopřísnyj*.

Rozechvěle vykročím vpřed a nesměle zavolám: „Reyno?“

V naději, že uvidím o trochu líp, přimhouřím oči a pak je vykulím, nakloním se kupředu a zase se narovnáám. Ale veškerá má snaha je marná, kolem mě panuje pořád stejná černota. A v mém nitru stejná panika. Postoupím o krok dál a vtom mě za zápěstí chytí ledová ruka.

„Au!“

„*Chavaia!*“ Srdce mi divoce bije. Když uslyším tiché, nevrle zasyčení, vyskočí mi až do krku. „Nejdřív si musíš vyzout střevíce.“

Střevíce? Přitisknu si dlaň ke hrudi a podívám se dolů na nohy.

Nesluší se, aby dáma chodila bosa, nápadník by pak mohl zahlédnout její kotník. Když tu byla Cat, vydávala se Reyna za jednu z našich služebných, dozajista tedy ví, co je a není přípustné, ale letmý pohled na její nehybnou tvář skrytou ve stínu mě ujistí, že na to nic nedbá.

Kousnu se do rtu a chvíli ho hryžu jako králík. Kývám hlavou ze strany na stranu, znovu nepříjemně rozpolcená mezi tím, co bych *chtěla* a *měla* udělat.

Žádní muži *tu nejsou*, říkám si, zatímco mi hlas, jenž se až příliš podobá tomu matčinu, našeptává *Dáma vždy dělá to, co od ní společnost očekává*.

Jenže Reyna a já jsme tu teď samy. Nikdo by se to nedozvěděl.

Znova se zadívám na své střevíce a k reji v mé zmatené hlavě se přidá další, odváznější hlas *Ber to zkrátka jako experiment, Less*.

A je rozhodnuto.

S úsměvem zvednu bradu do vzduchu, jak by to asi udělala má sestřenka, odkopnu střevíce a dotknu se nohama chladného,

drsného kamene. Je to neslýchaně úchvatný pocit. A *nádherně* nestydatý. Znovu přešlápnu z nohy na nohu a zachichotám se.

Reyna si pobaveně odfrkne, a to mě okamžitě vrátí zpátky na zem. Uvědomím si, kde jsem. Uloží mé střevice na tu nejspodnější poličku podivného dřevěného kusu nábytku, dvakrát si opráší ruce a krátce mi pokyne: „Pojď.“

Pak vyrazí vpřed. Opatrně našlapuji za ní. Doširoka otevřu oči, pomalu už si začínám na mihotavé světlo svíček zvykat. Po obou stranách uličky se táhnou nekonečné police, na jedné straně plné tajemných předmětů zdobených drahými kameny, na druhé zase ještě nepoužitých svíček, hliněných nádob a četných ampulek se štítky. Připomíná mi to lékárnou, i když pochybuji, že by se Reyna přenesla o pět set let zpátky v čase jen proto, aby mi připravila lék na můj občasný bolehlav.

Z nádobky vedle mě stoupá kouř a zaplavuje mé smysly zemitou borovou vůní. Zastavíme se u stolku potaženého černým sametovým přehozem, chabě ozářeného svitem velké, safírově modré svíčky. Reyna se posadí a trpělivě čeká, až udělám to samé.

Polknu knedlík, který se mi usadil v krku, a uvědomím si, že nemám nejmenší potuchy, co bude následovat, bude-li to dobré či špatné, bezpečné či ošidné. Zároveň ale už nemohu takto pokračovat dál, jen neustále snít o něčem víc. Na konci této cesty mě možná čeká blažený klid... A co se týče strachu z Reyny...

Když Cat vstoupila do tohoto stanu, aby se vrátila domů, z její tváře se dala zcela jasně vyčíst radost. Cat cikánce věřila. A tak budu i já.

Reyna nakloní hlavu a zkoumavě na mě upře zrak: „Je vidět, že toužíš po dobrodružství, Alessandro. Jen nevím, jestli máš dost odvahy se do něj vrhnout.“

Když uslyším její nakřáplý hlas, trhnu sebou. Odhadla mě žebou naprosto přesně. Má úplnou pravdu: Cat rozhodně nezdědila svou nebojácnost po mně. Odvaha je ctnost, již se mi nikdy příliš nedostávalo, ačkoliv jsem si vždycky přála, aby tomu bylo naopak.

Ale to se teď možná změní.

Nevím sice, zda je tu Reyna proto, aby mě vyslala na dobrodružnou cestu, nebo mi jen položila otázku, ale rozhodnu se být protentokrát *statečná*. Nebo to alespoň předstírat. Narovná se, ramena stáhnou dozadu, bradu vystrčím dopředu a rozhodně prohlásím: „A-ano.“

Tak to se moc nepovedlo.

Mé koktání leccos prozrazuje. Zlobím se na sebe, a tak zavřu oči. Na to, jak moc toužím stanout na divadelních prknech, tohle vystoupení není ani trochu přesvědčivé. Napočítám do tří, poručím svému selhávajícímu hlasu, aby se nechvěl, a zkusím to znovu: „Chci říct, ano, mám.“ Podívám se jí do očí, jak nejpříměji dovedu: „Již nejsem to bázlivé děvče, jež jsi kdysi znala.“ Dlaně se mi potí. Sevřu je v pěst a snažím se zachovat neproniknutelný výraz.

Po chvíli Reyně zacukají koutky a na její tváři se objeví nepatrný náznak úsměvu.

„*Misto*,“ pronese, a přestože tomu cizímu slovu nerozumím, blaženě vydechnu úlevou.

Pak vstane a stolek se lehce oťrese. Dívám se, jak její bosé nohy klouzají po podlaze ke stěně plné polic, a přitom si všimnu, že má na prstu u nohy zlatý prsten. Fascinující. Nechápu, proč by si někdo zdobil část těla skrytou před zraky ostatních.

„Jistě si říkáš, proč jsem tady,“ obrátí se ke mně, zatímco bloumám v myšlenkách a představuji si, jaké pozdvižení bych způ-

sobila, kdybych se procházela na veřejném prostranství bosa. „Musím přiznat, že i mě moje návštěva zaskočila. Když jsme se s Catarinou vrátily, myslela jsem si, že je můj úkol u konce. Ale neuplynul ani den a bohyně Isis mi seslala nové poselství.“

Sotva to dořekne, můj provinilý úsměv zmizí. Tuším, co přijde. Po těle mi přeběhne mráz. Trhnu sebou a okamžitě jí začnu opět věnovat pozornost.

Catin nepravděpodobný výlet v čase převrátil můj svět *vzhůru nohama*, abych použila její vlastní slova. Vždycky jsem věřila v nadpřirozeno a spoléhala na síly jako štěstěna, osud a *destino*. Od svých raných let chodím poctivě každý den ráno i večer na mši, zřídka se vydávám na cesty o sobotách a nikdy neodcházím z domu bez talismanu pro štěstí. Ale když se má sestřenka vrátila do jedenadvacátého století, má víra v dobrotivou vyšší sílu byla otřesena.

Jak by mohla být *dobrá*, když mi dalaokusit myšlenky a svobodu, jež jsou mi navždy beznadějně zapovězeny?

Reyna si mého duševního rozrušení nevšimla, a tak pokračuje dál: „Nejdřív jsem tomu nerozuměla. Druhé poselství se tolik lišilo od toho prvního... Ale když jsem se poradila se svou *puridaïou*,“ zarazí se a ohlédne přes rameno, „svou babičkou, nakonec jsem jej rozluštila.“

Poselství.

Zvláštní. Tak prosté slovo, a přesto mi po celém těle hned naskočí husí kůže. Sevřu pěsti ještě o něco pevněji. Dívám se, jak se Reyna prohrabuje nejrůznějším harampádím, a čekám, co řekne dál. Konečně se obrátí ke mně a vítězoslavně zamává čímsi zlatým: „Ha!“ Sevře v dlani svíčku a skloní hlavu: „To poselství, Alessandro, se týkalo *tebe*.“

Stan se najednou zatočí. Nebo spíš moje hlava. Podivně se mi

sevě žaludek, možná strachem, možná vzrušením, sama nevím. Jediná myšlenka, jež mi zmateně běží hlavou, je ozvěna cikánčích slov: *tebe, tebe, tebe*.

Reyna se ušklíbne a zamíří zpátky ke stolku, v ruce ono blyštivé cosi a malou bílou svíčku. Když je postaví na stůl, ozve se *cvak a plesk*. Mrkne na mě a pak zapálí knot.

Náhlá mocná záře mě přiměje ucuknout vzad.

Vyskočím ze židle a uchváčena hrůzou sleduji, jak se plamen zvětšuje, dvakrát, třikrát... V jeho středu probleskne modrá, pak zelená a nakonec neobyčejně křiklavá purpurová.

„T-to není možné,“ zašeptám.

Reyna mi neodporuje. Místo toho začne zaříkávat: „*Tatum, tatum, tatum vel.*“ Z očí jí zbyly jen šterbiny plné tekuté rtuti. „Sedni si,“ přikáže mi tiše a nesmlouvavě. Ale já se ani nehnu a jen dál tupě zírám do kouzelného ohně, a tak dodá: „Sama jsi to chtěla, Alessandro.“

Když mi připomene mé předstírané hrdinství, zatnu zuby a vši silou potlačím chuť vzít svá nerozvázná slova zpátky. Už dva roky volám po dobrodružství, po změně. Dva roky toužím osvobodit se od zmatku, který ve mně sestřencčina návštěva zanechala, snažím se zapudit myšlenku, že život možná nabízí něco víc než jen dobře se vdát a být poslušná dcera.

Nehledě na to, že se mi podlamují nohy, si to opravdu přeji.

„Je teď Cat spokojená?“ zeptám se.

Pokud ji má otázka překvapila, nedává na sobě Reyna nic znát. Zamyšleně přikývne: „Ano, myslím, že je. Osud připravil Caterině dobrodružství, které zodpovědělo mnohé její otázky. Samozřejmě ne všechny, to může udělat jen ona sama. Ale kdybys ji teď potkala a zeptala se jí, nejspíš by ti řekla, že její výlet stál za všechny drobné *zádrhele*, na které po cestě narazila.“

Reyně vesele zasvítí oči a i já se musím tiše zasmát. Catina četná pochybení se mi odvíjí před očima podobně jako *filmy* v kouzelné skříňce, již si přinesla s sebou v batohu. Vidím její úděsné pěvecké vystoupení na hostině, ustavičné používání podivných výrazů a hlavně vašeň, s jakou se vrhala v podstatě do všeho.

Prudce přikývnu a znova se posadím: „Jsem připravena.“

„*Khushiti*.“ Reyna už neztrácí ani minutu. Zhluboka se nadechne, zavře oči a začne pomalu a soustředěně kroužit hlavou. Aniž by zvedla víčka, zašeptá: „Zavři oči, Alessandro.“

Sevřu záhyby sukně ve zpoceně dlaní a uposlechnu. Všechny zvuky okamžitě zesílí. Nejdřív uslyším zvonění, pak kovové chrastění. Když Reyna znovu promluví, její hlas zní silněji: „Představ si v duchu štěstí, o které jsi hvězdy žádala. Soustřed se na to, po čem tvé srdce nejvíc touží.“

V duchu se přede mnou ukloní Matteo, jako předtím tolikrát, vezme mě za ruku a oslnivě se na mě usměje. Byla jsem přesvědčená, že jsme šťastni, že on je moje spása. Uvědomím si, jak jsem byla bláhová, a to mě zabolí hůř než jeho zrada. Mé zlomené srdce se roztříští na ještě menší kousíčky.

Naštěstí tato vzpomínka zase brzy zmizí a její místo nečekaně zaujme jiná. Znovu mi na myslí vytane naše odpolední představení na venkově. Proč jen ho dnes před sebou vidím už podruhé? Nijak mi to neprospěje. Ať už toužím po radosti a vysvobození, jež mi přineslo ono pohádkové vystoupení, sebevíc, není mi práno. V knize osudu dívky jako jsem já, narozené v této době, se nic takového nepíše.

I přesto dál sleduji, jak se mi vzpomínka odvíjí před očima, a znova mě zaplaví smutek, jenž mě ráno přepadl na náměstí.

„Výborně,“ ozve se Reyna, jako by věděla, co se mi právě honí

hlavou. „Té myšlenky se drž, Alessandro. Nesmíš ji nechat rozplynout. Jen si teď představ, že se před tebou objeví zamčené dveře a stojí mezi tebou a tvým snem. Brání ti v dosažení zaslouženého štěstí.“

Jakmile to dořekne, zabouchnou se přede mnou těžké dřevěné dveře. Ze škvíry pod nimi se slabě line Catin smích. Víím, že je to jen představa, ale okamžitě se mi sevře srdce a po zádech mi začne stékat pot.

Musím ty dveře otevřít.

Stanem se náhle prožene mrazivý vítr, odhodí mi kaštanové vlasy z čela a já si vzpomenu na vichřici na nádvoří. Prudce otevřu oči. Reyna mě chytí za zápěstí.

„Zadívej se do plamene, Alessandro,“ přikáže mi. Hlas má hlubší než kdy dřív, jako by vycházel ze *sluchátek*, co měla Cat v batůžku spolu s hrací skříňkou. „Soustřeď se! Sleduj plamen!“

Vítr náhle zesílí, bičuje přehozem na stole i plátěnými stěnami stanu, hvízdá nám kolem uší a snaží se přehlušit Reyniny hřmotné rozkazy.

„Vidíš ty zamčené dveře?“ zakřičí na mě a já honem přikývnu a zamrkám, vítr mi vhání dlouhé prameny vlasů do očí. Vidina dveří se vznáší uprostřed jasného plamene. „Teď se k nim vydej... odemkni je... a vejdi dovnitř!“

Vše se odehraje přesně dle jejího popisu. Dívám se do osvětleného středu plamene a vidím, jak se mé ruce dotýkají hladkého dřeva a otevírají těžké dveře. Avšak Cat, Cipriano ani Lorenzo už za nimi nejsou. Stojím tam úplně sama.

„Promítni svůj sen do vidiny před sebou!“ Reynin hlas sílí s každým dalším slovem. Chci se jí zeptat, proč se vidina najednou změnila, ale neudělám to. Ať už ze strachu, že jsem kouzlo nějak pokazila, či proto, že chci vidět, co bude následovat. Kousnu se

do jazyka a otevřu jí své srdce, nechám vyplout na povrch všechny ty pocity, jež jsem tak dlouho skrývala uvnitř.

Pod mou dvojnící pohupující se v ohnivě září se objeví obrovské jeviště. Náhle na ni zasvítí paprsek světla jasnější než samo slunce a kolem ní se rozezvučí bouřlivý potlesk. Hned je mi jasné, že tleskají jí. Srdce se mi naplní radostí. Alessandra v plameni přede mnou zavře oči a vychutnává si tento okamžik. Zaplaví mě vítězoslavný pocit zadostiučinění, přestože netuším proč. Když však má dvojnice oči znovu otevře, světlo už na ni nesvítí. Jeviště podivně ztichne. Na scéně se objeví neznámý mladík.

Nevidím mu do tváře, ale oděn je stejně jako jeho vrstevníci na barevných obrázcích z budoucnosti. Na nohou má tmavé kalhoty, široká ramena a silné ruce mu obepíná vybledlá černá košile. A přestože jsem si jistá, že jsme se nikdy nepotkali, rozpráhne paže a Alessandru přede mnou obejmě. Ucíťím zašimrání v břiše.

„Vyšli své přání ke hvězdám!“

Když Reyna vykřikne, tentokrát sebou trhnu, a tak sevře má zápěstí ještě o něco pevněji.

Bojím se, že když pozvednu zrak k nebi, vidina se rozplyne, a tak tiše vyslovím jediné přání, jež mě v tu chvíli napadá, a doufám, že to bude stačit: *Chci být na tom jevišti. Slyšet ten potlesk. A chci být s ním.*

Vůbec *ho* sice neznám, ale na tom nezáleží.

„Udělal jsi, co jsem řekla, Alessandro? Vyslovila jsi své nejskrytější přání?“

Zběsile přikývnu a Reyniny nehty se mi zaryjí do masa. Přitáhne si mě k sobě a začne zařikávat: „Dobrotivá Luno, společnice věrná, ráčej splnit přání, o něž tě dnes žádám.“

Zopakuje to ještě dvakrát, pokaždé o něco hlasitěji, až mi její zaklínadlo začne zvonit v uších. Ze země pod mýma nohama vyjde zadunění. Stolek se zakymácí.

Všechny svíčky ve stanu zhasnou.

Místnost se ponoří do tmy.

Kapitola tři

Srdce v hrudi se mi sevře, jako by chtělo vyskočit ven a běžet zpátky do bezpečí mého pokoje.

Stejně jako já.

Když Reyna povolí své bolestivé sevření, přitáhnu ruce zpátky k tělu. Třesu se strachem, hrůzou, ale kupodivu i nedočkavostí. Ještě nikdy v životě jsem se tolik nebála, ale ani nezažila nic tak vzrušujícího.

Najednou stolek poposkočí. Slyším, jak se Reyna zvedá a odchází. Doufám, že jde zapálit další svíčku. Zanedlouho se skutečně ozve jemné cinkání křišťálu. Zdá se, že jsem se nemýlila. Netrpělivě podupávám na místě, nemůžu se dočkat, až neproniknutelnou tmou rozcísne světlo. Reyna zamíří zpátky ke mně, ale než škrtně zápalkou, ozve se z opačné strany stanu hlasité, opakující se houkání a hned poté zvláštní hluboký vibrující zvuk. Něco mi připomíná. Už jsem ho zajisté někdy dřív slyšela.

Na stolku se rozzáří oheň a vykrojí do temnoty díru. Do nosu

mě uhodí zápach hořící síry. Vtom se zpoza stanu ozve třetí zvuk, pronikavé zaskřípění. Zní tak blízko, že snad přichází rovnou z nádvoří našeho domu.

Zakryju si rukama uši a přikrčím se na židli: „Co je to za strašlivý rámus?“

Reyna přejde mou otázku bez povšimnutí. „Alessandro, dobrodružství, na které se vydáváš, je plné nepřeborných možností,“ zahřímá vážně, „proto nikdy nezapomeň, v čem spočívá tvá skutečná síla.“

Opatrně si sundám ruce z uší. S úlevou zjišťuji, že se znovu rozhostilo ticho. Nechápavě na Reynu zamrkám.

Další nesrozumitelné poselství.

Cat se po celou dobu, co byla ve Florencii, snažila přijít na kloub tomu, jaké si má odtamtud odnést ponaučení, a stejně odjela, aniž by Reyninu hádanku rozlouskla. Alespoň pokud vím. Často jsem si říkala, jak to, že se vůbec mohla vrátit? Podářilo se jí nakonec přece jen uspět, nebo se nad ní Reyna zkrátka slitovala?

A pak mi to náhle dojde. *Obržela jsem svůj vlastní úkol.*

Vydávám se na vlastní cikánské dobrodružství!

Avšak ostrý jekot zvenčí mé nadšení hned zase zchladí. Škubnu sebou, nervózně polknu a vzhlednu k Reyně v naději, že mi řekne, co mám dělat. Ale ona jen netrpělivě ukáže k východu ze stanu, a mlčky mi tak naznačí, že nastal čas jít.

No dobrá.

Již nejsem to bázlivé děvče... vysmívá se mi můj vnitřní hlas. *Neříkala jsi to snad?*

Narovnám se, odhodlána jej umlčet. Roztáhnu rty do širokého úsměvu a nejspíše udělám krok vpřed. Pak další. A další. Zanedlouho se octnu na samém okraji stanu. Od děsivého světa,

jenž na mě čeká tam venku, mě dělí už jen závěs, třepotající se ve větru.

Kam mě to posíláš? chce se mi vykřiknout. *Co mám teď dělat?*

Místo toho se jen otočím a ukloním: „Děkuji ti.“ Není to mnoho, hlas se mi třese, ale Reyna nejspíš chápe, jak jsem rozrušená, protože se nepatrně usměje.

Pak bez dalšího slova vklouznu do střevíců. Když se narovná, stojí najednou Reyna těsně vedle mě. Předá mi lístek hedvábného papíru, přeložený napůl: „Dej ho muži, co čeká venku. Zaveze tě, kam budeš potřebovat.“ Sevřu vzkaz pevně v dlani.

Reyna odhrne závěs a vzniklou škvírou do stanu prudce vnikne oslepující sluneční světlo. „Buď statečná, Alessandro. Běž a prožij dobrodružství, po kterém tolik toužíš. Čas ti odměří tři znamení: promluví anděl, zazpívá růžová pěvkyně a skutečnost se odrazí v umění. Vráť se při slunce západu, až se ti zjeví poslední z nich. Užij svůj čas zde moudře.“ Když to říká, zadívá se mi hluboko do očí. Přikývnu. Uvědomím si, že nehledě na to, kolik času mi zde osud dopřeje, prožiju nejspíš tolik dobrodružství, že mi to jistě vystačí na celý zbytek života. Reyna se na mě ještě chvíli dívá, pak se jí v jantarově hnědých očích na okamžik šibalsky zableskne a pošeptá mi: „*Latcho Drom*, Less.“

Než se stačím podívat, že mě oslovila mojí přezdívkou, nebo se jí zeptat, co ta slova v neznámém jazyce znamenají, vezme mě za rameno a jemně vystrčí ven.

* * *

Skrz tenký závoj mých víček proniká oslnivé sluneční světlo. Asi je poledne, protože světlo se zdá být kromobyčejně jasné, přinejmenším ve srovnání s temnotou, jež panovala ve stanu.

Začloním si oči rukou a přiměju neposlušná víčka, aby se otevřela. Když uvidím, co je přede mnou, honem je zase zavřu.

Není se čeho bát, říkám si. *Všechno je to jen fantastický přelud.* Avšak můj zrychlující se tep tomu želbohu nenasvědčuje.

Ve tmě zní všechny zvuky hlasitěji. Burácení, výkřiky, kvílení i šumy. Neznámé švitoření i neskutečné pípání. Seberu poslední zbytky odvahy, znova se rozhlédnu kolem sebe a zjistím, že se všechno dočista proměnilo.

Na místě, kde dřív stával náš palác, se teď tyčí rozlehlé stavení se zlatými dveřmi, červenými sloupy a kovovou střechou, pod níž je vypodobněn obrovský drak. Vchod hlídá pár děsivých kamenných příšer. Pod nohama už nemám popraskané dláždění ani vlhkou hlínu zahrady, ale řadu šedých dlaždic s otisky rukou, střeVICŮ a sledem podivných značek.

Zadívám se na tajemné tvary vryté do kamenného kvádrů přede mnou. Zničehonic najednou začnou dávat smysl: *Harry Potter, 7-9-07. Rupert Grint. Daniel Radcliffe. Emma Watson.* Nevěřicně zalapám po dechu.

Některá písmena sice vypadají jinak, než jak jsem zvyklá, ale zdá se, že má mysl je rychlejší než já, neb si dala všechno okamžitě dohromady. Sehnu se, abych nápis prozkoumala blíž. Odložím lístek od Reyny, vložím ruce do otisků pod slovem *Emma* a žasnu, jak přesně tam padnou.

„Reyno,“ vykřiknu ve snaze přehlušit změt' zvuků kolem, „co je to za šílené čáry?“

Z úst mi vyjdou slova v neznámém jazyce. Jejich ozvěna mi stále zní v hlavě, když vtom mi zapraská v uších, jako by z nich začal unikat vzduch. Odzátkovanými ušima mi začnou proudit dovnitř nové zvuky, lidské hlasy a zpěv připomínající hudbu, jež si Cat pouštěla ze své krabičky. Jenže tentokrát všemu rozumím!

S rukama stále zabořenýma do chladivých otisků otočím hlavu. Ráda bych se o tu úchvatnou novinku s Reynou podělila. Ale cikánka i stan jsou fuč. Na jejich místě se na náměstí hemží obrovské davy lidí, oděných více či méně nestoudným způsobem, jeden výtvor nestydatější než druhý.

Odhalené kotníky, nohy, *břicha*...

Odvrátím zrak k nebi. Cítím, jak mě zaplavuje horká vlna studu od hrdla až ke kořínkům vlasů. Popadnu vzkaz od Reyny, opřu se rukama o kolena a chystám se znovu vstát. Ale když pod prsty nahmatám drsnou látku, dočista ztuhnou.

Na mysl se mi pomalu začne vkrádat strašlivá, nepředstavitelná pravda. Neochotně přejeďu rukama po stehnech v zoufalé naději, že znovu ucítím jemné, chladivé hedvábí svých šatů. Ale když mé dlaně následují křivku nohou a nakonec se setkají uprostřed v klíně, nezbyvá mi než k smrti zahanbena pohlédnout dolů.

Pánské kalhoty!

Neobratně a těžkopádně se vyškrábu zpátky na nohy. Musím se někde schovat! Kdyby mne matčiny přítelkyně zahlédly oděnou v kalhotách, jsem ztracena! Na naší rodině by ulpěla hanba a otec by byl navždy zostuzen!

Zoufale se rozhlížím po rušném náměstí, dívám se hned doprava, hned doleva, až zakopnu o vlastní nohy, ztratím rovnováhu a vrazím do tvrdé kamenné zdi za sebou.

„Hej!“ zavrčí domělá zeď a odstrčí mě zpátky. „Dívej se, kam šlapeš, holčičko!“

Polknu, aby se mi srdce zase vrátilo na své místo, a otočím se k majiteli nepřijemného hlasu, jehož slovům jsem želbohu rozuměla až příliš dobře. Rozezlený hromotluk ohrne zjizvený ret, a odhalí tak zlatý zub. Když se ve slunci zableskne kroužek, jenž

má v nose, trhnu sebou. Znova se mi vybaví matčin hlas, tentokrát jak mě varuje, abych nikdy nevycházela z domu bez doprovodu.

Svět je plný nástrah, Alessandro. Obzvlášť pro osamocené ženy a dívky.

Nikdy mě nenapadlo zeptat se, jaké že nástrahy tam venku číhají. Kéž bych se byla lépe připravila! Muž popojde vpřed. Schoulím se do sebe a očekávám ránu. „O-omlouvám se, pane. Prosím, neublížujte mi.“

Namísto odpovědi si jen odfrkne. Čekám, víčka pevně semknutá, ale bolest se nedostaví, a tak je zase honem otevřu a vidím, že si dál razí cestu davem. Obejmu si rukama břicho ve snaze uklidnit svíjející se žaludek a zhluboka vydechnu.

Mé cikánské dobrodružství ještě ani nezačalo, ale jestli to tak půjde dál, vůbec bych se nezlobila, kdyby zase co nejdřív skončilo.

Projde kolem mě člověk, oděný od hlavy až k patě v modročerveném kostýmu s obrovským pavoukem namalovaným na hrudi. Hned za ním následuje muž celý v černém a vlající pláštěnce. Pak zelený obr. Jen nevěřícně třeštím oči. Je tohle budoucnost či nějaký jiný, cizí svět?

Na kraji náměstí poblíž rušné silnice zachytím koutkem oka záblesk čehosi karmínově rudého. Přelétnu pohledem neposedný dav a zahlédnu ženu v dlouhých, rozevřených šatech.

Konečně někdo jako já.

Jenže nás dělí dlouhý zástup lidí v čele s mužem nesoucím jasně žlutou ceduli. Projede mnou panika. Nesmím ji ztratit z očí! Vrhnu se do davu. Mé neslyšné omluvy zanikají ve všudypřítomném rámusu, sotva je vyslovím. Míjím dívky natažené na špinavé zemi, pózující s nejrůznějšími otisky rukou. Všude kolem mě cvakají

krabičky podobné těm, jež Cat nazývala *fotoaparátem*. Náhle šedé dlaždice vystřídá hladký pruh cesty značený podivnými hvězdami. Natáhnu k neznámé ženě ruku a konečky prstů ji zachytím za pravý rukáv: „Prosím vás...“

Otočí se a vrhne na mě podezřívavý pohled. Když spatří, jak pevně se držím jejích šatů, honem je zase pustím, ale nejdřív promnu onu zvláštní látku mezi prsty. „Promiňte,“ omluvím se a odkašlám si. *Jak jen se jí mám zeptat, aby to nevypadalo, že jsem se dočista pomátla?* „Doufala jsem, že budete tak laskava a řeknete mi, kde že se to právě nacházím.“

V těch šatech jsem měla být *já!* Jejich majitelka se na mě sladce usměje a já s překvapením zjišťuji, že má zuby lemované blyštivým kovem. Pak velice nepřirozeným tónem pronese: „Právě stojíš před světoznámým Čínským divadlem, zlatíčko.“

Když uslyším slovo divadlo, má naděje na záchranu pohasne. Ta žena není jako já. Je to jen herečka.

Zklamaně si povzdychnu a otočím se, abych pohlédla na onu obludnost, před níž jsem se vynořila.

Rozhodně *není* tak úchvatná, jak ta žena tvrdí.

Zadívám se na domy čnicí do nebes na druhé straně ulice. Bílá cedule na vrcholu jednoho z nich hlásá, že v něm sídlí *Hotel Roosevelt*. Přímo naproti mně, za dlážděnou silnicí po níž jezdí rozličné podivné kočáry, se tyčí rozlehlé stavení, v němž si zařídili krámky nejružnější obchodníci. Když spatřím oranžový vývěsní štít, na němž je napsáno *Hooters*, neubráním se úsměvu. Jak podivné a neobvyklé místo pro prodej sov! Hned vedle se mi pak podaří rozeznat nápis *American Apparel*.

Žena v dlouhých šatech stojí stále vedle mě a zvědavě mě pozoruje. „A v jakém městě sídlí toto veleslavné divadlo?“ zeptám se jí.

Když uslyší moji otázku, na okamžik jí ztuhne falešný úsměv na rtech. „No přece v Hollywoodu!“

Chvilí mi trvá, než si plně uvědomím, co to cizí slovo znamená. Ale pak se náhle všechen strach a obavy, jež mě drtily od chvíle, co Reyna zmizela, rozplynou a zaplaví mě úleva, jako když po dlouhé noci znovu vyjde slunce.

Hollywood.

Země herců, hereček, her a *filmů*, o níž Cat tak často hovořila a jejichž lesklá vyobrazení schovávala v brašně spolu s přístrojem, na němž mi dovolila sledovat jeden z otcových výtvorů.

Teď už chápu, proč ta žena hovoří tak nepřirozeným tónem. Je přece herečka! Ohromeně se ukloním: „No jistě, Hollywood!“ Netrpělivě zatleskám rukama a položím jí poslední, zásadní otázku: „A jaké se teď, prosím vás, píše století?“

Položí si ruce v bok a užasle nakloní hlavu na stranu. Dočista tak vypadne z role. „Jsi v pořádku, drahoušku? Nemám ti přinést trochu vody?“

Jen zakroutím hlavou a dál netrpělivě očekávám odpověď. Cat mi nikdy neprozradila, z jakého roku přesně přicestovala, nicméně tuším alespoň období. A kdyby mě náhodou Reyna poslala právě tam, mohla by mi sestřenka na mé trnité cestě do neznáma podat pomocnou ruku!

Žena přede mnou nakrčí čelo a odpoví hlasitým, tázavým tónem, jako by si sama nebyla úplně jistá: „Dvacáté... první?“

Přesně jak jsem doufala.

Sprásknu ruce a předvedu drobný taneček. Musím uznat, že podivné střevice, jež mám na nohou, skýtají opravdové pohodlí. Hlavou mi probleskne Reynino tajemné poselství. Jako by se ta slova vznášela ve vzduchu přímo přede mnou. Zeširoka se usměju, až to zabolí.

Alessandro, dobrodružství, na které se vydáváš, je plné nepřeborných možností. Proto nikdy nezapomeň, v čem spočívá tvá skutečná síla.

Catin svět je plný příležitostí, svobody, vášně... Plný možností.

A teď jsem v něm i já!

Přemožena štěstím, vrhnu se zmatené ženě kolem krku a vlepím jí na ruměnou tvář polibek. Rozpačité mě poplácá po zádech a se zdráhavým úsměvem se odtáhne: „Určitě jsi v pořádku?“

Všechno okolo sebe teď vidím docela novými očima. Důrazně přikývnu: „Jsem naprosto a dokonale šťastna. Děkuji za optání.“

Vtom se z rušné silnice ozve hlasité zatroubení. Žena prudce otočí hlavu: „To bude určitě pro tebe, zlato.“

Ze žlutého kočáru bez koní vykoukne nerudný muž a otráveně po mně střelí pohledem: „Tachometr běží, slečinko. Už jste se dost vynadávala?“

Ohlédnu se, abych se ujistila, že opravdu mluví se mnou, a pak ukážu na sebe: „Obracíte se na mne, pane?“

Muž si vymění zvláštní pohled s herečkou stojící vedle mě. Ta se ušklíbne a popostrčí mě ke dveřím: „Na leden je *opravdu* trochu moc teplo. Myslím, že uděláš nejlíp, když teď pojedíš domů a trochu si odpočineš.“

Domů zní sice konejšivě, ale když si představím, že bych měla nastoupit do moderní verze kočáru před sebou, jímá mě hrůza. Zatnu pěsti, a zmuchlám si tak lístek od Reyny. Suše polknu: „N-nemýlím-li se, máte mě zavézt, kam potřebuji,“ vykoktám ze sebe.

Třesoucí se rukou mu skrz okýnko podám pomačkaný papírek. Vytrhne mi ho, přečte si ho a zamračí se. Pak ukáže palcem na zadní sedadlo: „Tak co bude? Jedete, nebo ne?“

Svráštím čelo. Budoucnost se zdá být plná nepříjemných lidí, jejichž způsob mluvy je ještě podivnější – a nevhodnější – než ten sestřencin.

Žena mě popadne za ramena a zamumlá pozdrav na rozloučenou. Pevně odhodlána nepropadnout beznaději, upírám zrak na dveře a čekám, až kočí vystoupí a pomůže mi dovnitř. Ale on se jen pohodlněji uvelebí na sedadle. Když se neobjeví ani lokaj, pochopím, že se očekává, že nastoupím sama.

No dobrá. Galantnost a ženská rovnoprávnost se nejspíš navzájem vylučují, napadne mě, zatímco zkoumám neobvyklé uspořádání vozu. Ale když to moderní ženy zvládají, jistě to dokážu také.

Nemůže to být přece tak těžké.

Zvednu hlavu a přejedu rukama po tvrdém, chladném kovu. Nedaří se mi najít kliku. Tlačím a škrábu na skleněné okýnko, ale marně. Sehnu se, abych si mohla celé zařízení lépe prohlédnout. Muž na předním sedadle si jen povzdechne.

Nevěnuji jeho obhroublým způsobům pozornost.

Po bližším ohledání objevím kovový výstupek o velikosti dlaně. Tak propracovaný detail na mě učiní velký dojem. Jaký div moderní doby! Nasadím vítězoslavný úsměv, sevřu svůj objev mezi prsty a zatáhnu. Odměnou je mi vysvobozující cvaknutí.

„No vida! Přišla jsem na to,“ zahlásím, zatímco se usazuji na odpružené, potrhané sedadlo.

Ale kočí se nezdá být ani trochu ohromen.

Potah uvnitř vozu je cítit nesourodou směsicí potu, krmě a něčeho nepopsatelného. Podlaha, na níž spočívají mé nohy, je špinavá. Avšak ani kočího odměřenost, ani odpudivý zápach a okolní špína mi nemůžou zkazit radost.

Začínám si na tento podivný nový svět pomalu zvykat. Sestřenka by na mě jistě byla hrdá.

Držím se zpříma, abych se nemusela opírat o sedadlo. Muž otočí kolečkem a hudba linoucí se z přední části vozu nepříjemně zesílí. Pak sevře oběma rukama omšelé kolo a podívá se doleva. Náhle sebou vůz prudce škubne, nadskočí a já hlavou narazím na upatlané okénko.

Mé nadšení rázem ochladne.

Zpod vozu se ozve pronikavé zaburácení. S trhnutím se rozjedeme. Pohybujeme se rychleji, než se zdá být vůbec možné. Zapřu se pravou rukou o umoloušané sedadlo před sebou a levou sevřu páchnoucí potah, na němž sedím.

„Prosím vás, nemohli bychom jet pomaleji?“

Kočí se na mě podívá v zrcátku, jež má nad hlavou, a obrátí oči v sloup. Navlhčím si rty a zkusím to znovu: „Jistě je to nebezpečné! Mějte laskavě na paměti, že vezete dámu!“ snažím se překřičet jeho úděsnou hudbu.

Avšak podivný kočár bez koní naopak ještě zrychlí, jakkoliv se to zdá neuvěřitelné. Rozhodnu se raději už toho muže dál nepopouzet. A tak zatnu zuby a dívám se, jak se za oknem závratnou rychlostí rozmazaně míhá sestřenin svět plný matoucích vynálezů, děsivých dopravních prostředků a nestoudných oděvů. Svírám přitom sedadlo jako o život.

Kapitola čtyři

Jízda, z níž se mi zvedá žaludek, konečně skončí. Zdá se mi, že trvala hodiny, přestože ve skutečnosti byla jistě mnohem kratší. Jak dlouho jsme se řítili rozostřenými ulicemi Hollywoodu, nedovedu říct. Soustředila jsem se jen na to, abych udržela obsah svého žaludku co nejdál od už tak dost zaneřáděné podlahy, a ze všech sil se snažila ignorovat hrůzu nahánějící rychlost, obrazy a *krutopřísne* zvuky budoucnosti.

Po několika minutách strávených v letícím voze jsem pevně přitiskla víčka k sobě a soustředila všechny své myšlenky na Cat. Zatímco se mnou vůz házel sem a tam, modlila jsem se, aby cílem mé cesty byl právě sestřenčin dům. Zastavili jsme. S těžkým srdcem neochotně otevřu oči a vyhlédnu ven. Spatřím před sebou širokou, špičatou bránu, v jejímž středu se skví rozmáchlé písmeno *C*.

Zaplaví mě nesmírná úleva. Kdyby můj šilný kočí nebyl tak zlotřilý, byla bych ho samou radostí políbila.

Crawfordová.

Cat se jmenuje Crawfordová.

Ještě než si stihnu plně uvědomit, co to znamená, zatáhnou za kovovou kliku a honem otevřu dveře. Odlepím nohy od podlahy a vyskočím ze sedadla, celá nedočkavá opět stanout na pevné zemi. Něco mi říká, že v bílé dvoupatrové budově hrdě se tyčící za branou na mě čeká sestřenka. Vykročím směrem k ní.

„Dělá to dvacet babek, dámo.“

A hned se zase zastavím. *Jablek?*

Když ke mně muž natáhne otevřenou dlaň, pochopím, co ode mě očekává: „Ach ano.“ Přejeďu rukama po kalhotách, z nichž mi ještě stále naskakuje husí kůže. Zabrousím i do kapes, jež objevím po stranách, přestože jsem si jistá, že s sebou žádná *jablka* nemám. Vždyť by se mi do nich nevešlo ani jedno jedině! Možná mě ale prozítelnost přece jen něčím vybavila. Pak se zarazím: „Říkal jste *dvacet?*“

Za dvacet zlatek se dá v našem století pořídit dům! Za pět set let se tedy vskutku leccos změnilo.

Když vytáhnu ruce z kapes prázdné, vůbec mě to nepřekvapí. Máti mi nikdy nedovolila brát si s sebou zlatky do města a *jablka*, zdá se, taktéž došla. Kočí si mě pohrdavě změří pohledem. Kousnu se do rtu: „J-jen si skočím dovnitř a hned je přinesu.“

Nejistě zamířím k menší brance kousek stranou. Muž mě důvěřivě pozoruje. Jestli dům přede mnou nepatří Cat, nezbývá mi než doufat, že jeho majitel je dostatečně chápavý a má *jablka* na rozdávání.

Opatrně za sebou branku zavřu a přejeďu po dláždění ke vchodovým dveřím. Vzduchem se táhnou šňůry visící na dřevěných podpěrách. Ze zdi trčí dvě zářící pochodně skryté pod skleně-

nými poklapy. Nemám nejmenší ponětí, k čemu to všechno slouží, nicméně je to nanejvýš pozoruhodné.

Zvednu ruku a už už se chystám zaklepat na červeně natřené dveře, když vtom zpozoruji menší světlýko zasazené přímo do zdi. Stejně jako v případě větší pochodně připevněné nad ním zůstává žhnoucí plamen nějakým záhadným způsobem uvězněný vevnitř. Ještě než se stihnu pořádně zamyslet a uvědomit si, co se může stát, když se dotknu rozžhaveného ohně, natáhnu prst a zatlačím. Díky bohu se nepopálím. Ale když světlýko zajede do zdi a ozve se několikrát za sebou hlasitě *bim bam*, ucuknu, jako by se tak stalo.

Zevnitř zaslechnu pravidelný klapot blížících se kroků. Zastrčím si vlasy za ucho, stáhnu dolů neuvěřitelně krátkou blůzku, jež mi ani zdaleka nesaahá až k bokům, a nervózně se poplácám po stehnech.

Dveře se s vrznutím otevrou... a v nich stojí má milovaná sestřenka.

Chvála Bohu na výsostech!

„Alessandro?!“

Cat na mě vytřeští tmavohnědé oči, div jí nevypadnou z důlků. Užasle otevře pusku a potřese dlouhou kaštanovou hřívou, jako by nemohla uvěřit tomu, co vidí. Vypadá dočista jako v mých vzpomínkách, úplně stejně, jako když jsem ji viděla naposledy, jen místo karmínově rudých sametových šatů na sobě má tmavé kalhoty a volnou, splývavou blůzu, mimochodem mnohem delší než je ta moje. Znova ji raději popotáhnu dolů. Zadívám se na vyděšenou sestřenku a sevře se mi žaludek. Cítím, že mi vyschlo v krku. Napadne mě zrádná myšlenka: *Je vůbec ráda, že mě zase vidí?*

Uplynuly už dva roky... Možná by byla raději, kdyby nás

společně strávený čas i nadále zůstal jen veselou vzpomínkou na doby dávno minulé... Možná že mne dokonce ani krapet nepostrádala!

Navenek se usmívajíc, ale v nitru zběsile přemítajíc, obrátím se přímo na Cat: „Buď zdráva, *sestřenko*! Chápu, že má nenadálá přítomnost zde tě jistě nemálo zaskočila, avšak doufám, že jest to pro tebe vítané překvapení!“

Stále ohromená, anebo spíš možná nepříjemně vyvedená z míry, Cat jen zamrká. Sevřu ruce za zády v pěst. Cat ještě několikrát beze slova otevře a zavře pusu jako ryba, až ze sebe konečně mírně omráčeně vypraví: „No to víš, že jo! Chci říct, ani nevíš, jak jsi mi chyběla od té doby, co...“ Vtom se zarazí, popadne mě za ruku a přejede mě pohledem od hlavy až k patě, jako by ani ona stále ještě nemohla uvěřit, že jsem tady. „Moment! Ty mluvíš anglicky?!“

Nesmírně se mi uleví. Ze samé radosti se nahlas rozesměju, jsem vděčná, že jsem ve všem tom chaosu našla přátelskou tvář. Honem Cat obejmu: „Cikánská kouzla jsou mocná. Ty už koneckonců taky neovládáš italštinu.“

Cat mi se smíchem zamumlá do vlasů: „To je pravda.“

Vdechnu sladkou vůni růží, jež se kolem ní vznáší, a zastydím se, že jsem kdy pochybovala o naší cikánečce. Ale netrvá to dlouho a rychle se zase rozveselím.

Po chvíli se sestřenka odtáhne a s úsměvem si mne znovu celou prohlédne: „Ale abych ti odpověděla na otázku, jasně že jsem ráda, že tě vidím. Ale jak je to možné?“ Znova zakrouťí hlavou: „Co tu ksakru *děláš*?“

Pokřčím rameny a zazubím se: „Což to není zjevné? Hvězdy mi dopřály mou vlastní cestu v čase.“

„Hvězdy. No jistě.“ Cat se ušklíbne a mocně si oddechne.

Jako by jí spadl kámen ze srdce. „Asi před půl hodinou jsem od Reyny dostala vzkaz, ve kterém stálo, že mám očekávat nějakou zásilku, a od té doby jsem totálně mimo. Neměla jsem nejmenší ponětí, kdo nebo co se za dveřmi objeví. Ale musím říct, že takové čáry máry si rozhodně nechám líbit.“

Sestřenčino roztomile podivné vyjadřování v její rodné angličtině mi na tváři vykouzlí blažený úsměv jako nějakému prošťáčkovi. Jak mi jen chyběla!

Cat se najednou zamklí oči, jako by mi dokázala číst myšlenky, a i já cítím, že začínám slzet. Odkáže si a vezme mě za ramena: „Tak nebudeme přece donekonečna postávat přede dveřma. Pojď dál.“

Vezme mě za ruku a táhne mě k otevřeným dveřím, ale vtom nás zarazí netrpělivé zatroubení. Cat udiveně pozvedne obočí.

„Ach, to bude ten nevyčválaný kočí ze žlutého kočáru bez koní. Očekává, že mu zaplatím za to, že mne sem dopravil z toho zběsilého divadla obklopeného otisky rukou a podivnými tvory, jenže mé nové kalhoty bohužel žádné platidlo neobsahují.“ Troubení se ozve znovu. „Nerostou tu náhodou někde nějaká jablka?“

Cat překvapeně sraší čelo: „Jablka?“

„No ano, přesně tak,“ potvrdím a poškrábu se za uchem. Byla bych přísahala, že přesně to řekl. „Oznámil mi, že mu dlužím dvacet. Myslím, že řekl jablek. Anebo to bylo hrušek?“ Nakřčím nos. „Jest ovoce vyhledávaným platidlem ve dvacátém prvním století?“

Sestřenčin náhlý výbuch smíchu dává tušit, že jsem se asi přešlechla. Když z kapsy vytáhne dva zelené papírky ozdobené číslem dvacet, mé obavy se definitivně potvrdí.

Ajaj.

Když se Cat dostatečně nasměje a může zase popadnout dech,

odpoví: „Ne, ne. Ani ovoce, ani zelenina. To by byla pecka, ale dost těžko by se pak nakupovalo. Kdepak, tady ve starých dobách Spojených státech amerických léta Páně 2013 se používají studený, nudný, tvrdý prachy.“

Odloudá se po dlážděném chodníku k brance a po cestě se ještě čas od času uchichtne. Předá kočímu *prachy* a ten se na oplátku pokusí o úsměv, jenž na jeho odpudivé tváři působí nanejvýš nepatřičně. Pak žlutý vůz urychleně odjede.

Cat zamíří zpátky ke mně. Tmavýma očima si přitom prohlíží moje nové ošacení a culí se. Vezme mě kolem ramen a prohlásí: „No teda, Less, nikdy by mě nenapadlo, že tě někdy uvidím oblečenou v něčem tak *nepřístojném*. Co si jen pomyslí sousedi?“

* * *

Z otvoru ve stropě proudí do pokoje příjemně chladivý vzduch. Zabořím se do Catiny měkoučké matrace. Z fialového přehozu stoupá libá vůně. Dlouhý bílý polštář svítící v moři nachu mi oznamuje, že jsem se octla v *ráji*... a mně nezbyvá než souhlasit.

Catin pokoj vypadá docela jinak než v mých představách. Pravdou však je, že jsem příliš netušila, co mohu očekávat. Stěny jsou natřené dozelena, na holé dřevěné podlaze se odráží zlaté světlo *lamp* a *svítidel* (učím se rychle, že?) z různých koutů místnosti a po celé délce jedné stěny se táhne řada zrcadel. Sestřenčina ložnice působí klidně a spořádaně a kupodivu ani trochu šokujícím dojmem.

Cat se vynoří z obrovské místnosti, již nazývá šatnou, s rukama založenýma na prsou: „Zdá se, že veškerá moje dívčí garderoba, alespoň podle *tvých* měřítek, sestává z hrstky nóbl šatů, co nosím

na premiéry, šíleně dlouhé sukně, kterou mě babi donutila vzít si o Vánocích do kostela, a jedněch dost retro šatů, co byly bůhvíproč zastrčené až úplně vzadu.“ Pohrdavě ohrne ret a pak mi zmíněný kus oděvu ukáže, držíc jej přitom štitivě mezi palcem a ukazováčkem, jako by snad látka byla otrávená.

Docela se mi zamlouvá, ale neodvážuji se to vyslovit nahlas.

„A pak jsou tu samozřejmě ještě šaty, co jsem měla na oslavě svých sladkých šestnáctin, inspirované renesancí,“ dodá a se zjevnou neochotou vytáhne dlouhé, ametystově fialové šaty ze skříně.

Vystřelím z postele a vrhnu se po nich, ale Cat je bleskurychle schová za zády.

„Nejdřív si stanovíme pravidla, slečno Forlaniová,“ řekne. Když vysloví mé nové příjmení, oči jí vesele zasvítí.

Jakmile překonala prvotní šok z mého příjezdu, začala Cat honem plánovat, jak se bude můj pobyt zde odvíjet. Jako první úkol si vytyčila opatřit mi novou totožnost. Myslí si totiž, že pokud bychom komukoliv prozradily, jaký je náš příbuzenský vztah, jejímu otci by dozajista ruply nervy (ať už to znamená cokoliv), a tak mě raději překřtila. Takže teď jsem Alessandra Forlaniová, nová zahraniční studentka a nadějná herečka.

Nové je pro mě i všechno okolo.

„Týhle šaty můžeš nosit po domě, když tu budeme samy,“ pokračuje. „Jenna, moje budoucí macecha, je sice až do zítřka v New Yorku, ale táta se může vrátit z natáčení každou chvíli. Ale to je jedno. Stejně pokud nechceš, aby tě všichni měli za blázna, bude nejlepší, když zkrátka půjdeš s dobou, věř mi. Když jsem já musela na návštěvě u vás snést dvoukilové róby, co mě všude kousaly, a k tomu ještě ten zatracený korzet, trocha odhalené kůže tě určitě nezabije.“

Při té strašlivé představě se celá otřesu. Cat jen zakroučí hlavou. Přehnaně si povzdychne, v žertu obrátí oči v sloup a podá mi svou druhou skvělou volbu, šaty, jež před chvílí označila za *dost retro*. Nedočkávě po nich natáhnu ruku. Na dotek jsou hedvábně hladké. Zvednu je a pohledem přeměřím velikost a délku. Dokonalost sama!

„A taky tady nejsou žádné komorné, co by člověku pomáhaly s oblíkáním. Stejně mě překvapuje, že je to při své skromnosti vůbec necháváš dělat. Tady je koupelna,“ řekne a otevře dveře do další místnosti sousedící s její ložnicí, kde celou jednu stěnu pro změnu pokrývá velké zrcadlo. „Můžeš se převléknout tady.“

Opatrně vstoupím dovnitř, ohromena vším tím jasnem a množstvím nejrůznějších nádob. Většinu místa zabírá vysoká skleněná krabice a obrovská bílá vana. Vůně, jíž je prosycen vzduch, mi okamžitě připomene brašnu, ve které měla Cat během svého pobytu u nás ukryté věci z budoucnosti. Zavřu oči a zhluboka se nadechnu.

Dveře se za mnou zavřou, ale sestřenka mluví dál, skrz tenké dřevo je ji velice dobře slyšet: „Pořád nemůžu uvěřit, že jsi tady.“ Položím šaty na lesklý pult před sebou, popadnu lem blůzky a zatáhnu. Ani já jsem ještě docela nevyšla z úžasu. Cat pokračuje: „Ale proč vypadáš o tolik starší? Vždyť jsem z Florencie zmizela asi tak... hmm... před dvěma měsíci?“

S rukama ve vzduchu a blůzou přes hlavu zůstanu stát jako přimrazená. Koutkem oka zachytím svůj odraz v zrcadle, zrudnu jako rak a rychle se otočím stranou. „Drahá sestřenko, buď to ještě dostatečně nevládnou tvým jazykem, anebo ty zaostáváš v počtech. Jistě jsi chtěla říci dva roky.“

Za dveřmi se na okamžik rozhostí ticho. Pak se ozve: „Ne-e. Dva měsíce.“

Přidržujíc si blůzu k tělu, pootevřu dveře, tak abych jedním okem viděla na Cat, a namítnu: „Ale to není možné! Ujišťuji tě, že když jsem dnes ráno vstoupila do Reynina tajemného zeleného stanu, psal se rok 1507.“

Okamžitě si přestane prohlížet knihy na polici a otočí se ke mně. „1507?“ zopakuje se zvláštním důrazem na poslední číslici. Když přikývnu, sevře rty a nakloní hlavu na stranu: „A stalo se za ty dva roky něco zajímavého? Nějaké... *změny?*“

Zatímco si mě zkoumavě prohlíží, pečlivě studujíc především mou tvář a ruce, odvětim: „Pominu-li, že mi předtím bylo čtrnáct a teď je mi šestnáct, tak nikoliv.“ Cat zamysleně přikývne. Zjevně se v duchu zaobírá něčím jiným. „Když jsme se viděly naposledy, zrovna jsi slavila šestnáct let. Kolik let je ti *nyní?*“ zeptám se.

„Pořád šestnáct,“ rozhodí Cat rukama. „Takže jsme stejně staré!“

Když si uvědomím, že se nyní věkem rovnám své starší, zkušenější a odvážnější sestřence, nadmu se pýchou.

Cat zamrká, jako by chtěla přijít na jiné myšlenky, popadne tlustý svazek a začne přecházet po pokoji sem a tam: „Naše ‚paní tajemná‘ ti asi neřekla, jak dlouho tu budeš, co?“

„Jen naznačila,“ pokrčím rameny a usměju se, „to by jinak ani nebyla Reyna. Řekla, že mi čas odměří tři znamení: promluví anděl, zazpívá růžová pěvkyně a skutečnost se odrazí v umění. Až se mi zjeví poslední z nich, vrátí se pro mě při slunce západu.“ Pak se zamračím. Teď když jsem tady, s milovanou sestřenkou, již jsem tolik postrádala, tak nehledě na to, kolik dní zde mi osud dopřeje, jistě utečou jako voda.

I přes Catinu krásnou tvář přelétne stín; patrně si říká totéž. Přinutí se k úsměvu a prohlásí: „Fajn. Přesně, jak jsem si my-

slela. Nic jiného jsem ostatně ani nečekala. A nějaké tajemné poselství ti na cestu náhodou nepřidala?“

Rozhodnu se raději nemyslet na další bolestné loučení, ale vyčutnat si čas, který teď můžeme strávit spolu, a přikývnu. Zavřu oči, abych se mohla lépe soustředit. Chci mít jistotu, že vše zopakují přesně slovo od slova. „Dobrodružství, na které se vydáváš, je plné nepřeborných možností. Proto nikdy nezapomeň, v čem spočívá tvá skutečná síla.“ Otevřu oči a znova se uculím: „Myslím, že na tajemné poselství to není vůbec špatné.“

Cat, ponořená v myšlenkách, přejde můj pokus o vtip bez povšimnutí. Kousne se do rtu: „Tak tu silnou stránku bychom měly,“ mávne rukou. „Jako herečka fakt válíš a na světě neexistuje lepší místo, no, možná s výjimkou New Yorku, kde toho můžeš využít, než je Hollywood.“ Plácne sebou na postel, až její neodolatelně pružná matrace nadskočí. „Ale co ty možnosti?“

Namísto odpovědi jen pokrčím rameny. Sestřenka má s cikánskými hádankami přece jen víc zkušeností než já, a tak opět zavřu dveře a vrátím se k oblékání. Odhodím blůzu na zem a zatahám za kalhoty. Po chvílce zavolám na Cat: „Drahá sestřenko, zdá se, že jsem narazila na menší zádrhel.“

„Jaký?“ odpoví roztržitě tlumeným hlasem.

„To ty kalhoty. Jako by se na mě přilepily. Ať tahám, jak tahám, nehnou se ani o píd.“

Jak se mohou moderní dívky oblékat samy, když se přitom musí potýkat s takovými kusy oděvu, je pro mne vskutku opravdovou záhadou. Zastrčím palce za hrubou látku v pase a zatlačím.

Sestřenka dlouze mlčí a pak se mě zeptá: „A zip jsi zkoušela?“

„Zip?“ zopakují pro mě naprosto neznámé slovo.

„No jo, zip. Takovou tu kovovou věc se zubama.“

Svraštím obočí a podívám se dolů. A skutečně, na přední straně

kalhot se táhne kovový proužek. Úplně nahoře ho zdobí malý jazýček. Uchopím ho a zatáhnu za něj. Sjede dolů. Sevření kolem mých boků povolí. Vyjedu zpět nahoru a pak zase dolů. „Zip, říkáš? Musím přiznat, Cat, že budoucnost jest plná nanejvýš pozoruhodných věcí.“

Sestřenka se jen zasměje.

Když se dostatečně pobavím se zipem, vysoukám se z kalhot, vykročím z nich a honem sáhnu po šatech, dřív než znova stačím zahlédnout svůj odhalený odraz v jednom z mnoha zrcadel. Protáhnu ruce hebkou látkou a hned si zas připadám jako doma.

Otevřu dveře a najdu Cat, jak sedí na stále stejném místě na své obrovské posteli. „Myslím, že už to mám.“ S vítězoslavným úsměvem pozvedne kožený svazek, na jehož přední straně se skví nápis *Rooseveltova akademie*. „Říkalas dobrodružství plné nepřeborných možností? To znamená, že si můžeš vybírat, experimentovat, svobodně se rozhodovat. Všechno, co v šestnáctém století nezažiješ. A v jedenadvacátém století toho nejnáz dosáhneš, když se necháš zapsat do školy.“

Trhnu s sebou: „Do školy? To mě chceš poslat do kláštera?“

Cat nakrčí nos a překvapeně zamrká: „Ale kdepak do kláštera, ty blázínku. Na střední! Kam chodím já. Druhé pololetí začíná čírou náhodou zrovna zítra. Lepší načasování jsme si ani nemohly přát,“ zasměje se. „I když ona to asi zas taková náhoda nebude, co?“

Sestřenka je ze svého objevu radostí celá bez sebe, ale já cítím, jak se mi hrůzou začíná stahovat žaludek. Soudě podle dnešního incidentu u divadla – zapadnout do davu pro mě nebude nic jednoduchého. A tak si odkašlu a zeptám se: „A čemu přesně se na střední škole vyučuje? Musím tě upozornit, drahá

sestřenko, že jsem již plně zběhlá v četbě i písnu, hře na hudební nástroj i kresbě, jakožto i v tanci a vybraném chování. Vskutku, co jiného ještě zbývá?“

„Myslíš kromě kluků?“ šibalsky se na mě usměje. Úžasem mi poklesne brada. Přece není možné, aby se chlapci a dívky vzdělávali společně! Cat roztáhne rty do ještě širšího úsměvu, jako by mi četla myšlenky: „No, vidím, že se máš ještě hodně co učit, ty moje spanilá cestovatelko v čase. A tvoje první hodina, sestřenko moje drahá, začíná právě teď. Musíme něco udělat s tím, jak mluvíš.“